

РЕШЕНИЕ

№ 1479

гр. София, 23.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-8, в публично заседание на шестидекември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мария Бойчева

при участието на секретаря Цветелина В. Пецева
като разглежда докладваното от Мария Бойчева Търговско дело №
20221100901379 по описа за 2022 година

и за да се произнесе, съобрази следното:

Предявени са иски с правно основание с правно основание чл. 327, ал. 1 от ТЗ вр. с чл. 79, ал. 1, предл. първо вр. с чл. 102, ал. 1 от ЗЗД и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

В исковата молба ищецът “П.Б.” ЕООД, ЕИК *****, твърди, че по споразумение в началото на 2015 г. “П.Б.” ЕООД (с предишно наименование “С.” ЕООД) е доставила на “Д.***” ООД, ЕИК *****, бутилирана продукция (високоалкохолни напитки и вина) на обща стойност от 44 752,46 лева с ДДС. Твърди, че стоките са приети без възражения от “Д.***” ООД. Твърди, че това дружество не ги е платило изцяло.

Твърди, че с оглед партньорските отношения между първоначалния длъжник “Д.***” ООД и ответника “А.Т.***” ЕООД, ЕИК *****, последното поема ангажимент да изпълни задълженията към ищцовото дружество “П.Б.” ЕООД. Твърди, че поради горното на 08.01.2021 г. между “П.Б.” ЕООД, като кредитор, и “А.Т.***” ЕООД, като поемател, е сключен договор за поемане на дълг, с който поемателят замества “Д.***” ООД в дълга към ищеца в общ размер на 36 500 лева, като се задължава да го изплати на ежемесечни вноски по 500 лева до пълното погасяване на задължението.

Твърди, че ответното дружество е започнало да плаща дълга ежемесечно, като е заплатило общо 6 000 лева. Ищецът твърди, че на 07.03.2022 г. в деловодството им е получено писмо от ответника “А.Т.***” ЕООД, в което последното ги уведомява, че спира плащанията по споразумението, тъй като вземанията им срещу “Д.***” ООД не са предявени в производството по несъстоятелност на това дружество и са погасени на основание чл. 739 от ТЗ със заличаването на “Д.***” ООД от Търговския

регистър. Твърди, че в писмото е посочено също, че с договора от 08.01.2021 г. е поет несъществуващ дълг, както и че при всички положения задължението е погасено най-късно към 12.07.2021 г., когато “Д.**” ООД е заличено от Търговския регистър. В писмото било посочено и че на основание чл. 102 от ЗЗД новият длъжник може да противопостави на кредитора възраженията, които е имал стария длъжник.

Ищецът твърди, че посочените в писмото основания за спиране на плащанията са несъстоятелни. Твърди, че заместването в дълг е действително, тъй като към момента на сключване на споразумението с новия длъжник, е бил налице действителен дълг към първоначалния длъжник, който ответното дружество “А.Т.**” ЕООД е приело и се е задължило да изпълни. Твърди, че не е налице и надлежно възражение по чл. 102, ал. 3 от ЗЗД, тъй като заместването в дълг предхожда настъпването на последиците по чл. 739 от ТЗ, поради което новият длъжник не може да се позове на тези последици.

Твърди, че след получаването на писмото “А.Т.**” ЕООД не е извършвало плащания по договора и по същия е останал неплатен остатък от 29 500 лева.

В уточнителна молба ищецът посочва, че процесната сума от 29 500 лева се претендира като предсрочно изискуема, като същата се сочи да се обявява за такава с молба на ищеца, приложена към молба с вх. № 69599/25.10.2022 г., т.е. в хода на процеса.

Ищецът претендира да бъде осъден ответникът да му заплати сумата от 29 500 лева, представляваща неплатен остатък от дължимата сума по договора за поемане на дълг от 08.01.2021 г., сключен между “П.Б.” ЕООД, като кредитор, и “А.Т.**” ЕООД, като поемател, и законната лихва върху претендираната главница от 29 500 лева за периода от датата на подаване на исковата молба (25.07.2022 г.) до окончателното ѝ плащане.

Ищецът претендира направените по делото разноски за държавна такса.

Ответникът “А.Т.**” ЕООД подава отговор на исковата молба, в който оспорва предявените искове като неоснователни.

Прави възражение за погасяване на задължението на основание чл. 739, ал. 1 от ТЗ, съгласно който непредявените в производството по несъстоятелност вземания се погасяват. Твърди, че с решение от 19.12.2016 г. по т.д. № 118/2016 г. на Окръжен съд – Враца на основание чл. 632, ал. 1 от ТЗ е открито производство по несъстоятелност по отношение на “Д.**” ООД и производството е спряно поради липса на имущество за покриване на началните разноски. Сочи, че с решение от 28.02.2018 г. производството е възобновено на основание чл. 632, ал. 2 от ТЗ, като решението е вписано в Търговския регистър на 28.02.2018 г. Сочи, че от тази дата започва да тече срокът за предявяване на вземанията на кредиторите по чл. 685, ал. 1 от ТЗ, изтекъл на 28.03.2018 г., и съответно допълнителния срок по чл. 688, ал. 1 от ТЗ, изтекъл на 28.05.2018 г. Сочи, че и в допълнителния срок по чл. 688, ал. 1 от ТЗ ищецът не е предявил процесното вземане към стария длъжник и същото е погасено ex lege на основание чл. 739, ал. 1 от ТЗ на 28.05.2018 г. Сочи, че с решение от 28.06.2021 г. производството по несъстоятелност на “Д.**” ООД е прекратено и длъжникът е заличен от Търговския регистър.

Ответникът възразява, че към 08.01.2021 г., когато е подписан процесният договор за заместване в дълг по реда на чл. 102 от ЗЗД, вземането на ищеца към първоначалния длъжник не е съществувало и ответникът е поел

несъществуващ дълг, а платеното по договора подлежало на връщане. Сочи, че има право да направи възражението на стария длъжник съгласно нормата на чл. 102, ал. 3 от ЗЗД. Сочи, че в случая не е налице новиране на задължението, а само замяна на длъжника чрез поемане на чуждото задължение, поради което задължението остава същото и е идентично с това на първоначалния длъжник към момента на заместването. Сочи, че разсрочването на задължението с длъжника не може да бъде възприето като *animus novandi*, водещо до обективна новация и погасяване на съществуващо предходно задължение. Сочи, че поради това с договора от 08.01.2021 г. ищецът и ответникът не са подновили старото задължение на "Д.**" ООД. Твърди, че вземането е било погасено към момента на сключване на процесния договор на основание чл. 739, ал. 1 от ТЗ и на негово място не е възникнал нов дълг с участието на ответника, а ответникът на 08.01.2021 г. е поел несъществуващо задължение, като е заместил стария длъжник в правоотношение, по което той вече не е имал качеството длъжник.

Прави възражение, че с оглед постановеното решение от 28.06.2021 г. за прекратяване на производството по несъстоятелност на "Д.**" ООД и заличаването на длъжника от Търговския регистър, процесното вземане, което не е удовлетворено в производството по несъстоятелност на първоначалния длъжник, е погасено на основание чл. 739, ал. 2 от ТЗ.

Ответникът претендира направените по делото разноси, включително и адвокатско възнаграждение.

В дадения срок ищецът не е депозирал допълнителна искова молба.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Съдът приема от фактическа страна следното:

Не се спори между страните относно възникването на задълженията на "Д.**" ООД към ищеца, които са предмет на процесния договор от 08.01.2021 г., включително касателно доставката и приемането на стоките (високоалкохолни напитки и вина) от първоначалния длъжник "Д.**" ООД.

Във връзка с доставката на стоките са представени от ищеца фактури №№ 1000044981/27.01.2015 г., 1000048624/27.04.2015 г. и *****/27.04.2015 г., издадени от "С." ЕООД (предишното наименование на ищцовото дружество "П.Б." ЕООД) на получателя "Д.**" ООД, на обща стойност от 44 847,73 лева.

Не се спори между страните и се установява от събраните по делото писмени доказателства, че между "П.Б." ЕООД, като кредитор, и "А.Т.**" ЕООД, като поемател, е сключен договор за поемане на дълг от 08.01.2021 г., касателно задължението на "Д.**" ООД (н.) към "П.Б." ЕООД за продадена и доставена бутилирана продукция (високоалкохолни напитки и вина).

Съгласно чл. 1, ал. 1 от договора от 08.01.2021 г. поемателят поема задълженията на "Д.**" ООД (н.) в общ размер на 36 500 лева към "П.Б." ЕООД, ведно с всички отговорности, произтичащи от това.

Съгласно чл. 1, ал. 2 от договора, поемателят приема и се съгласява да изплати посоченото задължение в размер на 36 500 лева на вноски от по 500 лева, платими до 20-то число на всеки месец, считано от месец януари 2021 г.

Съгласно чл. 2 от договора, кредиторът се съгласява със заместването в дълг с подписването на договора.

Съгласно чл. 3 от договора, поемателят приема документите, удостоверяващи задължението.

Представено е по делото от ищеца писмо от “А.Т.**” ЕООД до “П.Б.” ЕООД (без данни за датата на получаването му от адресата), с което ответникът е поканил ищеца да му възстанови в 10-дневен срок от получаването на същото всички платени суми от 08.01.2021 г. до момента, тъй като се сочи, че вземането не е предявено в производството по несъстоятелност на “Д.**” ООД (н.), с договора от 08.01.2021 г. е поето несъществуващо задължение или най-малкото същото е погасено със заличаването на “Д.**” ООД (н.) от Търговския регистър. В писмото е посочено също, че “А.Т.**” ЕООД не дължи плащане към “П.Б.” ЕООД занапред.

Представено е от ответника Решение № 122/19.12.2016 г. по т.д. № 118/2016 г. по описа на Окръжен съд – Враца, с което на основание чл. 632, ал. 1 от ТЗ е открито производството по несъстоятелност на длъжника “Д.**” ООД, обявена е неплатежоспособността на длъжника и е определена началната й дата, обявено е дружеството в несъстоятелност, постановено е прекратяване на дейността на дружеството, прекратяване на правомощията на органите на длъжника и производството по делото е спряно.

Представено е от ответника и Решение № 29/28.02.2018 г. по т.д. № 118/2016 г. по описа на Окръжен съд – Враца, с което на основание чл. 632, ал. 2 от ТЗ производството по делото е възобновено.

Представен е от ответника Списък на приетите предявени вземания на кредиторите на “Д.**” ООД (н.) по чл. 686, ал. 1 от ТЗ. Представено е и определение № 278/22.05.2018 г. по т.д. № 118/2016 г. по описа на Окръжен съд – Враца, с което са одобрени обявените в Търговския регистър под № 20180509094919 по поратидата на “Д.**” ООД (н.) списък на приетите предявени вземания на кредиторите на дружеството, предявени в срока по чл. 685, ал. 1 от ТЗ, и списък на неприетите вземания на кредиторите на дружеството, предявени в срока по чл. 685, ал. 1 от ТЗ.

Представено е от ответника и Решение № 260085/28.06.2021 г. по т.д. № 118/2016 г. по описа на Окръжен съд – Враца, с което на основание чл. 632, ал. 4 от ТЗ производството по несъстоятелност за “Д.**” ООД (н.) е прекратено и е постановено заличаване на дружеството от Търговския регистър.

Видно от служебно извършена справка в Търговския регистър, дружеството “Д.**” ООД (н.) е заличено на 12.07.2021 г. с вписване № 20210712152940.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:

Предявени са искове с правно основание чл. 327, ал. 1 от ТЗ вр. с чл. 79, ал. 1, предл. първо вр. с чл. 102, ал. 1 от ЗЗД и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

Не се спори между страните и се установява от събраните по делото писмени доказателства, че между ищеца, като продавач, и “Д.**” ООД, като купувач, са възникнали облигационни отношения по договори за продажба на

стоки, обективирани във фактури №№ 1000044981/27.01.2015 г., 1000048624/27.04.2015 г. и *****/27.04.2015 г.

Не се спори между страните и че стоките са предадени на и приети от купувача, което е удостоверено с положения върху съответната фактура подпис от името на “Д.***” ООД.

Не се спори между страните и се установява от събраните по делото писмени доказателства, че е сключен договор за поемане на дълг от 08.01.2021 г. между ищеца “П.Б.” ЕООД, като кредитор, и ответника “А.Т.***” ЕООД, като поемател, по силата на който “А.Т.***” ЕООД е заместило “Д.***” ООД (н.) в дълга към “П.Б.” ЕООД в размер на 36 500 лева.

Неоснователни са възраженията на ответника, че към 08.01.2021 г. – датата на подписване между страните на договора по чл. 102 от ЗЗД, вземането на ищеца към първоначалния длъжник не е съществувало и ответникът е поел несъществуващ дълг. Договорът за заместване в дълг се счита сключен с постигане на съгласие между страните по него. Със същия ответникът “А.Т.***” ЕООД като нов длъжник поема едно чуждо задължение, произтичащо от правоотношение между първоначалния длъжник “Д.***” ООД (н.) и кредитора “П.Б.” ЕООД. Със сключването на договора задължението преминава върху поемателя, а старият длъжник се освобождава от отговорност съгласно чл. 102, ал. 1, изр. второ от ЗЗД, като кредиторът може да търси изпълнение само от поемателя на дълга. Към датата на сключване на договора – 08.01.2021 г. съществува вземането на първоначалния длъжник “Д.***” ООД (н.) към “П.Б.” ЕООД. Непредявяването на вземането в производството по несъстоятелност на “Д.***” ООД (н.) в законоустановения срок по чл. 688, ал. 1 от ТЗ преклудира възможността вземането на кредитора, възникнало до датата на решението за откриване на производство по несъстоятелност на длъжника “Д.***” ООД (н.), да бъде реализирано в универсалното принудително изпълнение и пропускането на законоустановените срокове за това води до невъзможност кредитора да се удовлетвори в производството по несъстоятелност. Самото вземане обаче не се погасява с изтичането на срока по чл. 688, ал. 1 от ТЗ и съответно продължава да съществува към датата на сключване на процесния договор за поемане на дълг от 08.01.2021 г.

За изчерпателност на изложението следва да се посочи също, че подписаният между страните по делото договор от 08.01.2021 г. има правната характеристика на извънсъдебно признание от страна на ответника на възникналите между страните правоотношения, както и за размера на дължимите суми по първоначалното правоотношение. Следователно налице е признание от страните на дълга на “Д.***” ООД (н.) към “П.Б.” ЕООД в размер от 36 500 лева.

Неоснователно е възражението на ответника, че вземането е погасено на основание чл. 739, ал. 1 от ТЗ и на негово място не е възникнал дълг на ответника. Както е посочено по-горе, към датата на процесния договор вземането на кредитора ищец съществува. В хипотезата на чл. 102 от ЗЗД, какъвто е разглежданият случай, кредиторът загубва досегашния си длъжник и задължението се поема от заместилia го в дълга. Отговорността на заместилia в дълга длъжник е отделна и самостоятелна от тази на първоначалния длъжник. Поради това същият не може валидно да противопостави настъпилia след датата на процесния договор факт – заличаването на първоначалния длъжник, доколкото той вече е освободен от

отговорност към кредитора касателно поетия от новия длъжник дълг.

Неоснователно е и възражението на ответника, че процесното вземане е погасено на основание чл. 739, ал. 2 от ТЗ, след като същото не е удовлетворено в производството по несъстоятелност на “Д.***” ООД (н.) и дружеството е заличено от Търговския регистър с решение от 28.06.2021 г. След сключването на договора по чл. 102 от ЗЗД промяната в правния статут на първоначалния длъжник, включително и заличаването му като правен субект, не може да доведе до погасяване на вземането, което остава дължимо от новия длъжник и настоящ ответник (така относно действието на чл. 739 от ТЗ при встъпване в дълг в Решение № 8017/03.11.2016 г. по в.гр.д. № 5776/2016 г. по описа на Софийски градски съд, като даденото разрешение е приложимо в настоящия случай).

Относно размера на претенцията ищецът е направил уточнение, че претендира процесната сума в размер на 29 500 лева като предсрочно изискуема, което се сочи да е обявено от него в хода на настоящия процес. При извършеното тълкуване по реда на чл. 20 от ЗЗД на процесния договор от 08.01.2021 г., съдът намира, че между страните не е уговорена възможност кредиторът да обяви задължението по договора за предсрочно изискуемо в пълен размер. В договора страните недвусмислено са уговорили задължението да бъде платено на вноски от по 500 лева, платими до 20-то число на всеки месец, считано от месец януари 2021 г., като този срок е уговорен в полза на длъжника ответник. Поради липсата на договорка за подобно потестативно право на кредитора, съдът намира, че кредиторът ищец не разполага с правна възможност да обяви предсрочната изискуемост на задължението по процесния договор. С оглед на горното съдът намира, че на ищеца са дължими само вноските по процесния договор с настъпил падеж до завеждане на исковата молба и в хода на производството - в случая единадесет вноски от по 500 лева или общо 5 500 лева (така относно ненадлежно обявяване на предсрочна изискуемост на договор за банков кредит преди подаване на заявление по чл. 417 от ГПК – в т. 1 от Тълкувателно решение от 02.04.2019 г. по тълк. дело № 8/2017 г. на ОСГТК на ВКС, като така даденото разрешение съдът намира за приложимо в случая).

По отношение на останалите вноски по процесния договор не е настъпил падежа. Същите не са станали изискуеми и поради това са недължими.

Ответникът, който носи доказателствената тежест за това, не установява по делото плащането на падежиралите вноски по договора.

По изложените съображения съдът намира, че предявеният иск с правно основание чл. 327, ал. 1 от ТЗ вр. с чл. 79, ал. 1, предл. първо вр. с чл. 102, ал. 1 от ЗЗД е основателен и следва да бъде уважен за сумата от 5 500 лева – неплатени падежирали вноски за периода от м. януари 2022 г. до м. ноември 2022 г. включително, т.е. до устните състезания пред СГС, а за горницата над 5 500 лева до пълния предявен размер от 29 500 лева следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД:

Акцесорната претенция за присъждане на законната лихва следва да бъде уважена върху присъдената главница от 5 500 лева. Съдът намира, че

върху главницата от 3 500 лева (за падежиралите вноски от м. януари 2022 г. до м. юли 2022 г. включително) законната лихва следва да бъде присъдена за периода от датата на подаване на исковата молба (25.07.2022 г.) до окончателното ѝ плащане. Върху главницата от 2 000 лева (падежиралите вноски от м. август 2022 г. до м. ноември 2022 г. включително) законната лихва следва да бъде присъдена за периода от падежа на всяка от тези вноски – 20-то число на съответния месец, до окончателното им плащане.

По разноските:

Ищецът претендира направените по делото разноски за държавна такса в размер на 1 180 лева.

С оглед на изхода на спора, в полза на ищеца следва да бъдат присъдени разноски по делото в размер на 219,95 лева, съразмерно с уважената част от иска.

Съгласно представения списък на разноските по чл. 80 от ГПК, ответникът претендира разноски по делото за адвокатско възнаграждение в размер на 2 352 лева, за плащането на което са представени доказателства съгласно указанията, дадени в т. 1 от Тълкувателно решение от 06.11.2013 г. по тълк. дело № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС.

Ищецът е направил възражение за прекомерност на претендираното от ответника адвокатско възнаграждение на основание чл. 78, ал. 5 от ГПК, което следва да бъде разгледано от съда. В случая намира приложение разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в действащата редакция към датата на сключване на договора за правна защита и съдействие от 03.08.2022 г. Предвид същата минималното адвокатско възнаграждение на ответника възлиза на 1 415 лева. При преценка на фактическата и правна сложност на делото съдът намира, че възражението на ищеца е основателно и уговореното и платено от ответника адвокатско възнаграждение следва да бъде намалено до предвидения минимален размер от 1 415 лева, в който размер се взема предвид при изчисляване на разноските по делото.

С оглед на горното и предвид изхода на спора съдът намира, че в полза на ответника следва да бъдат присъдени разноски в размер на 1 151,24 лева, съразмерно с отхвърлената част от иска.

Водим от изложеното, СЪДЪТ

РЕШИ:

ОСЪЖДА “А.Т.” ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, Столична община, район “Искър”, ул. “****”, да заплати на “П.Б.” ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. Пловдив, община Пловдив, район “Северен”, ул. “****”, на основание чл. 327, ал. 1 от ТЗ вр. с чл. 79, ал. 1, предл. първо вр. с чл. 102, ал. 1 от ЗЗД и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, сумата в размер на 5 500 лева (пет хиляди и петстотин лева), представляваща сбора от неплатените падежирали вноски за периода от м. януари 2022 г. до м. ноември 2022 г. включително, съгласно**

договор за поемане на дълг от 08.01.2021 г., сключен между “П.Б.” ЕООД, като кредитор, и “А.Т.**” ЕООД, като поемател, ведно със законната лихва върху главницата от 3 500 лева (за падежиралите вноски от м. януари 2022 г. до м. юли 2022 г.) за периода от 25.07.2022 г. до окончателното ѝ плащане, и законната лихва върху главницата от 2 000 лева (за падежиралите вноски от м. август 2022 г. до м. ноември 2022 г. включително) за периода от падежа на всяка от тези вноски – 20-то число на съответния месец, до окончателното ѝ плащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за горницата над 5 500 лева до предявения размер от 29 500 лева, като неоснователен.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК “А.Т.**” ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, Столична община, район “Искър”, ул. “****”, да заплати на “П.Б.” ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. Пловдив, община Пловдив, район “Северен”, ул. “****”, сумата от **219,95 лева (двеста и деветнадесет лева и деветдесет и пет стотинка)** - разноски по делото пред СГС, съразмерно с уважената част от иска.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК “П.Б.” ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. Пловдив, община Пловдив, район “Северен”, ул. “****”, да заплати на “А.Т.**” ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, Столична община, район “Искър”, ул. “****”, сумата от **1 151,24 лева (хиляда сто петдесет и един лева и двадесет и четири стотинки)** - разноски по делото пред СГС, съразмерно с отхвърлената част от иска.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____